

Følge, at man igen forhøjede Tantiømen til 25 pCt., hvilket man mente skulde strække til til en Forhøjelse af Lønningerne over hele Linien med 25 pCt. Men i de følgende Aar fra 1883—84 til 1894 steg Tantiømen meget stærkt, saa at den endog gik langt op over Lønningerne. Ja, i 1895—96 udgjorde Tantiømen endogsaa 136 pCt. sammenholdt med Lønningen. Det første Aar, da jeg var Statsrevisor, lagde jeg Mærke til dette Misforhold og gjorde en Bemærkning derom i Betænkningen over Statsregnskabet for 1894—95. Aaret efter gav jeg en udførlig Redegørelse, der findes i Statsrevisionens Betænkning for 1895—96, Side 426 ff., over Livsforsikringsanstaltens Lønningsforhold og forskellige andre Forhold der. Jeg paaviste, at Tantiømen i de 25 Aar var stegen meget stærkt, saa at de fleste nu fik 150 pCt.s Forhøjelse derved, 6 over 200 pCt. og 1 endog 279 pCt. Dette Misforhold gav Anledning til Forhandlinger paa Rigsdagen baade i Folketingets Finansudvalg og andetsteds, og disse resulterede i Loven af 7. April 1900, som endnu er gældende. Der blev ved denne Lov ikke foretaget nogen Forbedring af Lønningsforholdene. Man forhøjede Lønningerne og nedsatte Tantiømen, saaledes at det omtrent gik lige op. Tantiømen blev nedsat fra $\frac{1}{4}$ af Overskuddet til $\frac{1}{10}$, idet man gik ud fra, at $\frac{1}{10}$ netop vilde strække til til 25 pCt. af Lønningerne.

I dette Forslag foreligger der nu Spørgsmaal om en virkelig Lønningsforbedring. Det begrundes i Motiverne, som ogsaa nævnt af den ærede foregaaende Taler, for det første ved den meget betydelige Stigning i Arbejdet og Ansvar. Dernæst anføres det, at Prisen paa Livsfornødenhederne er stegen, og at der i Fjor blev vedtaget en almindelig Lønningsforhøjelse over næsten hele Linien. Angaaende Stigningen i Livsfornødenhedernes Pris vil jeg sige, at det er nu ikke saa sikkert, at man kan regne dermed. Der har ganske vist i de sidste Par Aar været en betydelig Stigning, sammenlignet med Priserne for 10—15 Aar siden. Livsfornødenhederne ere sikkert ogsaa i dette Øjeblik dyrere end for 10—15 Aar siden. Men vi ere jo nu komne ind i en Nedgangsperiode ogsaa med Hensyn til Prisen paa Livsfornødenheder, og det er jo ikke med nogen særlig Glæde, at Landbruget har modtaget de store Lønningsforhøjelser, der blev vedtagne i Fjor, og det er heller ikke med nogen særlig Glæde, at man fortsætter paa samme Vej. Jeg er ikke ganske sikker

paa, at de nævnte Lønningslove, hvis de nu forelaa for Rigsdagen, vilde blive vedtagne i akkurat samme Form, som de blev i Fjor. Saaledes er det virkelige Forhold. Men paa dette særlige Omraade er der jo ikke foretaget nogen Forhøjelse i mange Aar, og den foreslaaede Forhøjelse er heller ikke saa stor som paa Lønningslovene fra i Fjor, hvor den var 15 pCt., medens denne giver 13 pCt. De 25 pCt.s Forhøjelse, der skete for Lærernes Vedkommende, skal jeg her ikke komme ind paa.

Der er, som nævnt af den ærede foregaaende Taler, her den Vanskelighed, at lignende private Anstalter lønne højere, hvad der vil have til Følge, at man uden en Lønningsforbedring ikke kan være sikker paa at faa gode Kræfter. Selv med den nu foreslaaede Forhøjelse kommer man ikke saa højt op som de private Livsforsikrings-selskaber og Banker. Endvidere foreslaas jo Tantiømen her nedsat fra $\frac{1}{10}$ til $\frac{1}{11}$ af Overskuddet. Med $\frac{1}{10}$ var man nu naaet op til 36 pCt. af Lønningerne, medens Tantiømen med $\frac{1}{11}$ af Overskuddet kun vil udgøre 18—19 pCt., altsaa lavere end forudsat i 1871. Det bøder ogsaa noget paa Lønningsforhøjelsen. Endvidere vil jeg sige, hvad der dog ikke skal lægges nogen særlig Vægt paa, at ved dette Forslag er der jo ikke nogen Udgift for Statskassen; det bliver Anstalten selv, der skal bære Forhøjelsen. Man har gjort den Indvending, og jeg har personlig ogsaa hørt den, at det er ubilligt, at vi, der benytte Statsanstalten, ere Interessenter i den, skulle bære Udgifterne til Lønningsforbedringen og altsaa faa en formindsket Bonus. Heller ikke denne Betragtning har noget paa sig, hvad jeg skal oplyse ved følgende Tal. Tager man samtlige Anstaltens Udgifter, som de ville blive efter denne Lov, og sammenligner dem med alle Forsikringssummer i Statsanstalten for Livsforsikring, udgøre samtlige Udgifter 0,45 pCt., det vil sige neppe $\frac{1}{2}$ pCt., baade ved Anstalten og ude i Landet. Lægge vi Lønninger og Tantiømen sammen, saaledes som de ville blive efter denne Lov, ville de samlede Udgifter kun blive 0,13 pCt. af samtlige Forsikringsbeløb, altsaa neppe nok $\frac{1}{7}$ pCt. af disse. Jeg tror derfor ikke, at denne Frygt for, at Interessenterne skulle blive bebyrdede med stigende Udgifter og faa mindre Udbytte af Livsforsikringsanstalten, har noget paa sig. Alt vel overvejet, finder jeg i det hele taget Forslaget meget forstandigt, de foreslaaede Forhøjelser meget betimelige og vil som den ærede foregaaende Taler anbefale Forslaget til velvillig Behandling i